БОГОМЉАДЕНАЦ

ЧАСОПИС ЗА ДЕЦУ ⁘ ПРАВОСЛАВНА ЕПАРХИЈА КРУШЕВАЧКА
Број 7 ⁘ јануар 2017. године

Благословом Његовог Преосвештенства
Епископа крушевачког Господина Давида

БОГОМЛАДЕНАЦ

Часопис за децу ⁘ Православна Епархија крушевачка

Издавач:
Епархија крушевачка

Уредник:
Протојерej Радиша Јовановић

Помоћник уредника:
Раде Јовановић

Редакција:
Протојерej ставрофор Драги Вешковац
Протојерej ставрофор Ђорђе Милојковић
Протојерej Александар Величковић

Фотографије:
Стефан Перовић, Р. Јовановић

Илустрације:
Љиљана Јовановић, Јасмина Ђокић, Асканио Поповић

Ликовно уређење, припрема и штампа:
Интерклима-графика, Врњци

Тираж:
3.000

ISSN 2334-9875

На корици: Крштење Христово, фреска, манастир Високи Дечани,
фреска на 6. страни – фрескописац Далибор Ракић

Сви писани радови у овом броју ауторски су и подлежу Закону о заштити ауторских права. Њихово објављивање могуће је само са писменом дозволом аутора. Потписани радови изражавају ставове аутора.

Часопис „Богомладенац“, Епархија крушевачка
Доситејева 1, 37000 Крушевац, тел. 063/8073124
E-mail: casopisbogomladenac@gmail.com

Реч Епископа

Свако истинско добро,
а оно јесте наш Господ и сва Његова давања,
жели Вам Епископ крушевачки поздравом
небоземним:
Мир Божји – Христос се роди!
Ваистину Христос се роди!

НАЂИМО РЕШЕЊЕ

Попуните поља и добићете решење

1. Морска и речна животиња…
2. Један континент…
3. Врста траве са три листа…
4. Једноцифрен број…
5. Уметник који користи четкицу и боје…
6. Даје мирис при кађењу…

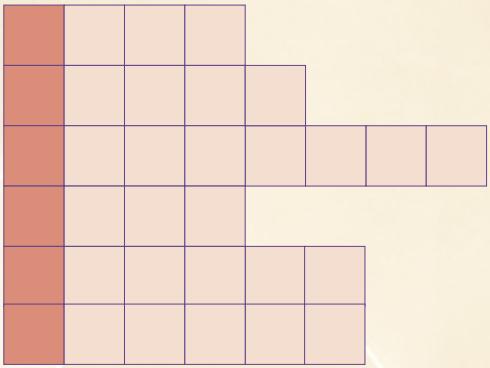

(Решење је на 32. страници)

РАДОСТ

Горе главе ваше младе,
нек су ведра ваша лица.
Радост не сме да вам краде
богохулник – незналица.

У Богу је ваша радост,
будите због тога срећни.
Бог дарује свету младост.
Он дарује живот вечни.

Докле год сте неба жедни
и неправда док вас боли,
знајте да сте неба вредни,
знајте – да вас Господ воли.

свештеник Радиша Јовановић

РАДОСТ

Радост је кад имате осмех на лицу.
Радост је кад носите мир у души.
Радост је када волите и знате да вас воле.
Радост је када са вером посматрате
садашњост и ведро гледате у будућност.
Радујте се, јер је неизмерна
љубав Божија, и милост!

(P.J, Православна читанка за најмлађе)

Нацртајте овде ствари или догађаје који
вас чине радосним:

ПОРОДИЦА

Верујем да се свако од вас радује својој породици. Зато упутимо један велики поздрав за свакога тату и за сваку маму, за свакога брата и сестру, за све који воле и чувају породицу.

Нека им наш поздрав донесе макар мало радости. И помолимо се Господу за њих.

Спаси, Господе, народ свој и благослови наслеђе своје; благоверном и христољубивом роду нашем даруј победу над противницима, и сачувај Крстом Твојим народ Твој.

(Тропар Часном Крсту)

Сва деца, па и одрасли, радују се пажњи и поклонима.

Кад год можемо, подаримо другима понешто. Дар не мора бити само материјални поклон, већ то може бити помоћ у неком послу, или осмех, лепа реч, дружење, сарадња…

Покушајте, видећете колико ће се људи због тога радовати!

Када то урадите, напишите овде на који начин сте некога обрадовали:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Ми, православни хришћани, радујемо се црквеним празницима.

Сваки празник због нечега је важан за нас. Тада се у црквама врши света служба и ми се сабирамо на молитву Господу. На службама примамо благослов и освећење.

Нацртајте како изгледа црква у вашем крају:

СВЕТИ ЈОВАН КРСТИТЕЉ

У време Ирода, цара јудејског, живео је свештеник Захарија са својом супругом Јелисаветом. Обоје су били праведници који су поштовали заповести Божије. Већ су били у поодмаклим годинама, а децу нису имали. Једнога дана, када је Захарији био ред да служи при храму Господњем, док је кадио јавио му се анђео Божији и рекао му је да је његова молитва услишена, јер ће Јелисавета родити сина, коме ће дати име Јован. Још му је анђео казао да ће његов син бити велики пред Господом, да ће се испунити Духом Светим још пре самог рођења, да ће многе људе из свог народа обратити ка Господу Богу и да ће он бити тај који ће припремити народ за долазак Спаситеља.

Ове речи су зачудиле и збуниле праведног Захарију, па је упитао анђела како је то могуће, јер су он и супруга већ прилично стари, и по чему ће он знати да ће заиста бити тако. А анђео му се тада представио и рекао:

„Ја сам Гаврило који стојим пред Богом, и послан сам да ти говорим и да ти ово благовестим. И ево, бићеш нем и нећеш моћи говорити до онога дана док се то не збуде, зато што ниси веровао мојим речима које ће се испунити у своје време“.

Оно што је Господ најавио преко свог анђела заиста се догодило. Јелисавета је, иако у позним годинама, када се за то навршило време, родила сина. У осми дан по

рођењу детета, када је требало да дају детету име, окупљена родбина и суседи предлагали су да се назове по оцу - Захарија. А његов отац, пошто није могао да говори још од времена када му се јавио архангел Гаврило, потражи да му дају једну дашчицу, па написа на њој: „Јован му је име“. Истог часа, када је написао, говор му се вратио, па поче да разговара и да благосиља Бога. А осећај страхопоштовања према Богу уђе у све који су били ту присутни, и они затим разгласише по читавом крају о чуду које се десило.

Свети Јован је рано, још као дете, остао без родитеља, али се Господ старао о њему. Склоњен је у пустињу због

злих људи, и тамо је одрастао, а анђео Божији га је чувао и хранио све док није толико ојачао и порастао да је могао да се сам стара о себи.

У одређено време, пре него што је наш Спаситељ Господ Исус Христос почео да проповеда Свето Јеванђеље, Господ је послао Светог Јована да проповеда људима да се припреме за долазак Спаситељев, и да их крштава у реци Јордану. Због тога Светог Јована називамо Претечом Господњим. А и удостојен је Свети Јован да крсти нашег Спаситеља у тој истој реци – Јордану, у великом и за нас важном догађају који називамо Богојављење.

Неуморан, истрајан и силан био је Свети Јован у казивању истине, проповедајући и пророкујући и поучавајући народ. Зато су га мрзели зли људи. Пострадао је због мржње једне злобне жене, Иродијаде, супруге тадашњег израиљског владара. Али је остао велики у Царству Божијем, где нема ни зла, ни неправде, ни патњи, ни уздаха – он, Светитељ, Пророк, Претеча и Крститељ Господњи. Постоји више празника у току године који су њему посвећени. Рођење његово прослављамо 24. јуна по старом календару, односно 7. јула по новом. Сабор светог Јована Крститеља прослављамо 20. јануара по новом календару.

свештеник Радиша Јовановић

Ако правилно поређате слова, добићете назив једног великог Господњег празника у коме је учествовао и Свети Јован Крститељ.

О О А Е Е
Г Ј В Љ Њ

СВЕТО

Б _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

(Ако се нисте снашли, решење је на 32. страници)

МОЛИТВА ЗА ПТИЦУ

Док је срицала азбуку звезда,
птичица једна пала из гнезда.

Гледала свод небески, тих,
смишљала први, најслађи стих.

Та мала ласта, пролећа весник…
Могла је бити велики песник!

Само секунда тишине влада
од нежног стиха до грубог пада.

О, ноћи тиха, тако се бојим,
она не уме крилима својим

ни да полети, ни да се брани…
О, ноћи, буди на њеној страни.

Поноћ већ ставља црну капицу,
грабљивац оштри своју шапицу,

ни шумар ноћу неће пазити
ког заобићи, а кога згазити.

Птичица не зна да има злих…
Једва улови понеки стих.

Она не уме својим канџама,
осим да шара по наранџама.

Сакриј је, ноћи, у неки џеп,
да је не ода немирни реп.

Ако се боји, ако загрца,
ако јој чују лупање срца…

Пази ко вреба, чувај на длану
птицу у звезде загледану.

Сакриј је ноћи, заклон јој лош,
не само птицу, има нас још…

Раде Јовановић

СВАЂА

Пролетос сам се посвађао са својим друговима. Знам да то није било ни лепо ни похвално, али нисам могао да останем равнодушан. Десило се то овако:

Са доласком пролећа све више смо после школе и домаћих задатака проводили време играјући се напољу. Најпре кликери, фудбал и вожња бицикла, али временом то помало досади, па потражимо другу разоноду. Прешли смо на кошарку, али без правог коша интересовање је трајало само неколико дана. Затим смо почели да удицама ловимо рибу. А онда је неко од нас набавио праћку. Већ сутрадан сви смо их имали.

Свако поподне одржавали смо турнире у гађању праћкама. Најпре нам је мета била усамљено стабло. Када смо постали вештији и то превазишли, гађали смо окачену крађу даску, па издувену лопту и, на крају, једну лимену кантицу од давно истрошене боје за фарбање. Већ смо постали прави мајстори, безмало савршени стрелци, и осетила се засићеност у овој разоноди.

Једнога дана, међутим, док смо размишљали о новој мети или некој новој игри, један од другова је, угледавши птицу на грани, хитнуо праћком камен према њој. Промашио је, али се поступак свидео осталима, па су брже-боље сви кренули да гађају птице. Најпре сам стајао запрепашћен, а онда сам покушао да их наговорим да то не чине. Нису ме слушали. Још су ми се смејали.

Нисам могао мирно да гледам. Птице су за мене биле украс природе, неуморни певачи, и више од тога: истребљивачи штетних и досадних инсеката, чија је помоћ увек добродошла. Колико пута сам уживао у њиховом шаренилу, разноврсности и лепоти, колико пута се дивио њиховом певању које ме је по лепим данима свуда пратило!… И уопште, за мене је природа била Божији дар човеку, који му пружа све оно што му је потребно за живот, почевши од ваздуха, воде, хране… И човеку је природа дата да њоме управља, да је негује и пази, јер уколико је она чистија и здравија и испуњенија, утолико је више корисна човеку. А сваки чин насиља према њој, од загађења отпацима и отровима до уништавања корисних животиња и биљака, чинио ми се као напад на човечанство, на живот људског рода, као једно безбожно дело.

Мој труд према овим „херојима“ био је безуспешан. Што сам више покушавао да их одвратим, као да су постајали све пакоснији. Најпре су погодили једног врапца. За њим сеницу. Гађали су ласте и гугутке. И веверицу. Као да је неки злобник управљао њима, тако ми се чинило.

Да посматрам више нисам могао. Поражен у свом напору да их уразумим и одвратим, окренуо сам се и отишао кући.

Био сам љут и повређених осећања. „Зар су то моји пријатељи? Може ли тако друг друга да омаловажава и исмејава?“ - питао сам се.

Тих дана осетио сам потребу да будем много више користан. Узео сам шпер-плочу, дашчице, тестерицу, чекић, ексере, и - кренуо на посао. Полако, уз очеву помоћ, направио сам неколико кућица за птице. Споља сам их офарбао масном бојом да би биле заштићене од влаге. Лепо су изгледале и на радном столу, и на дрвећу у воћњаку где смо их ставили. Чинило ми се - да сам птичица, одмах бих се уселио унутра.

Данима сам очекивао прве станаре. Стрпљење се исплатило. Сенице, чворци и врапци нашли су себи нови дом. Ускоро су се излегли и мали птићи. Птице родитељи су неуморно летеле и ловиле инсекте, нарочито гусенице са листова дрвећа, како би прехраниле младунчад. Волео сам да из прикрајка посматрам њихов лет, да слушам раздрагани цвркут одраслих птица и пијук младунаца.

Ове године била је велика најезда гусеница штеточина. Страдали су бројни воћњаци. Многи су покушавали да прскањем отровним средствима униште штеточине, али је то често бивало прекасно и без успеха. Ми нисмо имали те проблеме. Наш воћњак је имао природне чуваре - мале вред-

не сенице и друге птичице које су у њему становале и ту се храниле.

Стигла је јесен, кренули смо у школу. После часова поново се играм са својим друговима. И то углавном лоптом. Праћке не користимо више. Када се уморимо, свратимо у мој воћњак да се освежимо зрелим и здравим плодовима. У њихове воћњаке не свраћамо. Тамо ове јесени нема шта да се убере.

Ја сам се лично уверио да љубав према природи може да донесе много користи. А уверили су се и моји другови. Више не помишљају да убијају птице. Почели су и они да праве кућице за њих. Неке су већ добиле своје станаре.

Договорили смо се да станаре задржимо и преко зиме. Увек ће са наших трпеза бити довољно мрва да у хладним и гладним данима нахранимо мале спасиоце. А чим дође пролеће, оне ће нам се и те како одужити. У овоме Божијем свету, када би било довољно љубави, било би довољно и места и благостања за све који поштују Бога и његову творевину.

свештеник Радиша Јовановић

Повежимо појмове и нађимо решење:

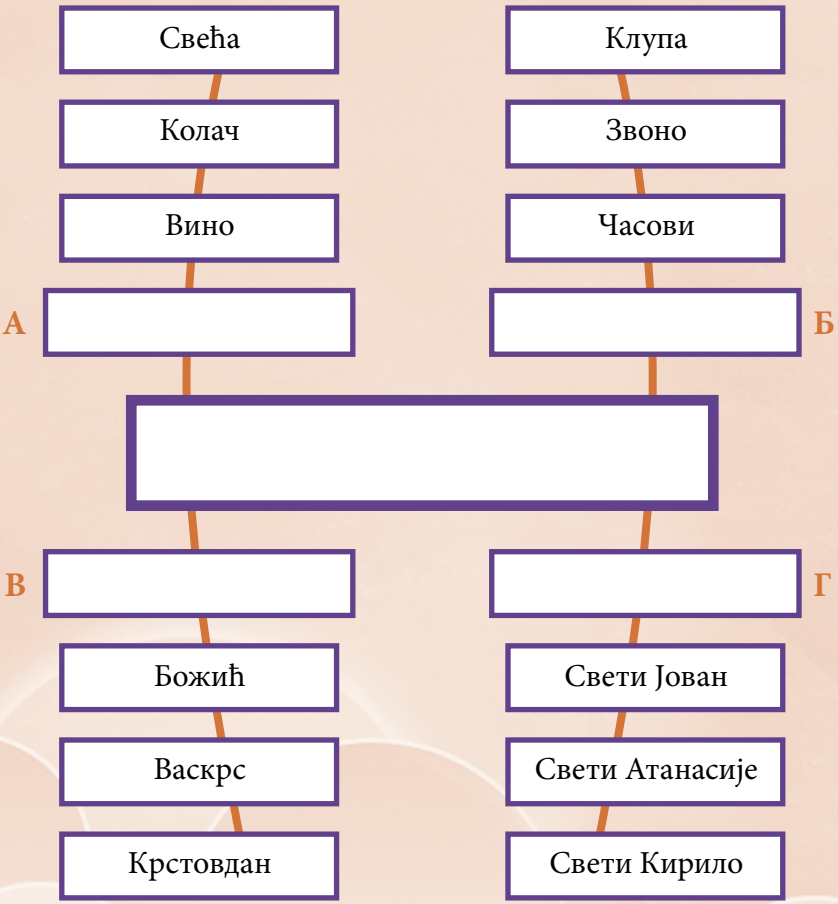

(Решење је на 32. страници)

СВЕТИ САВА

Престо га је чек'о – он га није хтео.
Он је нешто више духом заволео.
Одазв'о се даљном лелеку и вриску,
па је загрлио будућност српску.
Он се скромно сиђе с краљевских висина,
цвет жртвова плоду;
он неће да влада, он хоће да служи
Богу и свом роду.

„Веру ћу да крепим, православље ширим
кроз ту маглу сиву;
темељ ћу да градим, цркву ћу да зидам,
али цркву живу".
И та нам је вера спасавала оце
од многе пропасти;
та ће иста вера – о хвала ти, Саво! –
и унуке спасти.

Ал' та вера не сме да буде без вида,
зато свети Сава још и школе зида.

„Има л’ ока слепа, школа га отвара!
Шаљ’те децу нека од њих људе ствара!
Оно што нас јача на путу поштења,
оно што нас води ка брегу спасења,
оно што нам муку ублажава љуту,
што нам не да клизнут’ на стрмену путу.
Оног светлог духа светле благовести
што нас држе крепко на висини свести;
оно што нас учи да трпет’ умемо,
оно што нас диже да напредујемо,
што нам даје души, уму, срцу здравље –
то је српска школа, то је православље!“
То је Сава знао и пример нам дао,
срећу нам је хтео, њојзи нас повео,
одазв’о се даљном лелеку и вриску,
па је загрлио будућност српску.

Круну није хтео, није хтео славу,
али круна сама дође му на главу.
Он се хтео сићи свом народу ближе,
он се хтео спустит’ – а тиме се диже,
дух нас његов купи сред Божијег храма,
дух је његов звезда над нашим школама.

Савино су тело Турци сагорели
и његов су пеп'о на ветар изнели, –
и где год је трунка пепела му пала,
ту је нова љубав к роду засијала.

Данас цело Српство његов спомен слави:
„Ускликнимо с љубављу светитељу Сави!“

Јован Јовановић Змај

НИШТА БЕЗ ЗАНАТА

Пође некакав цар са својом женом и са кћери да се шета по мору на лађи. Кад мало одмакну од обале, дуне јак ветар, па га баци чак у некакву земљу где се о његову царству ништа није знало.

Кад изиђе на суво, није смео ни казати да је цар. Новаца нису имали са собом, ништа, а не знајући никаква заната, нису се могли друкчије хранити, него се он најми да чува сеоска говеда.

Пошто ту проживеше тако неколико година, угледа његову кћер син цара ове земље, па каже свом оцу и мајци да се никаквом другом девојком неће оженити до кћери говедара из тога и тога села. Отац и мати, и други дворани стану га одвраћати да се прође те срамоте. Како би он, царски син, узео говедарску кћер код толиких других царских и краљевских кћери! Али је све узалуд. Он каже: „Или њу, или ниједну!“

Кад већ виде да друкчије не може бити, онда цар пошаље једног свог везира да јави говедару да ће цар да му узме кћер за сина.

Кад везир отиде и јави то говедару, а говедар га запита: „Какав занат зна царев син?“ Везир се запрепасти: „Бог с тобом, човече! Што ће занат цареву сину? Занат људи уче да се хране њиме, а царев син има земље и градове“. Говедар каже опет: „Е, ако не зна никаква заната, ја му не дам своју кћер“.

Везир се врати те каже цару шта је рекао говедар. Сад постаде чудо још веће. Они су мислили да ће то за говедара бити највећа срећа и дика што му царски син узима кћер, а он пита какав занат зна царев син! Цар пошаље другог везира, али говедар каже једно те исто: „Док царев син не научи какав год занат, и не донесе ми своју рукотворину, дотле нема ништа од пријатељства!“

Кад се и овај везир врати, те каже да говедар не да девојку док царев син не научи какав год занат, онда царев син зађе по чаршији да гледа какав је занат најлакше научити.

Ходајући од дућана до дућана и гледајући како разни мајстори раде, дође у дућан где се плету рогозине и то му се учини најлакши занат. Почне га учити и научи га за неколико дана. Онда оплете сам једну рогозину, те је однесу говедару и кажу му да је царев син научио занат, и да је то његова рукотворина. Говедар узме рогозину у руке, те је загледа са свију страна, па онда запита: „Колико то вреди?“, а они му кажу: „Четири динара“.

„Е, вели, добро; четири динара данас, четири сутра, то је осам, а четири прекосутра, то је дванаест, и тако даље. Да сам ја тај занат знао, не бих данас чувао сеоска говеда“.

Говедар им онда каже ко је он и како је ту дошао. Они се обрадују још више кад чују да узимају девојку од цара, а не од говедара. С највећим весељем венчају момка и девојку, па онда даду овоме цару лађе и војску, те отиде преко мора и нађе своју земљу.

Народна прича

ПОНЕШТО О СЛУЖБАМА

Постоје многе службе и занимања којима се људи могу бавити и бити корисни и себи и другима. Рада се не треба стидети. Без рада нема опстанка људског рода.

Ево једног примера – можемо га заједно показати.

Да бисмо добили храну (хлеб, поврће и тако даље):

Земљорадник ће припремити земљу за сетву и посејати све што је потребно.

(Обојимо класје пшенице)

Погодно време (довољно сунчаних дана и потребних киша) учиниће да посејано и посађено израсте.

Конструктори и механичари направиће машине да олакшају ове послове (тракторе и приколице, косачице, жетелице, комбајне, бераче).

Млинар ће у млину ..... и добиће .....

Пекар ће у пекари умесити и испећи (набројите)

.....

.....

Возачи ће превозити:

– жито до млина,

– брашно до .....

– пекарске производе до .....

У продавници ћемо купити хлеб, кифле, колаче. Њих ће нам продати љубазни и услужни.....

За то време, ... ће лечити болесне људе.

Превозник ће довозити људе на посао, ђаке у ..... и од школе до куће.

Часовничар ће поправљати .....

Кројач ће кројити одела.

Видимо да ће сви на овом пословима бити корисни једни другима.

Набројите и ви још неколико занимања (а има их много):

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(P.J.)

ШТА ЋУ БИТИ КАД ОДРАСТЕМ

Размишљам док гледам ласте –
шта ћу бити кад одрастем.

Нека буде како буде,
сваки занат је за људе.

Фудбалер, то лепо звучи,
али мора да се учи.

Сто послова и сто жеља –
захтева сто учитеља.

Можда успем, можда не,
ал' много је важније

и важно ће бити довек –
да останем добар човек.

Раде Јовановић

Сваки поштен посао је важан за људску заједницу. Размислите и напишите шта бисте ви волели да радите када одрастете и на који начин бисте помогли људима.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ЛИКОВНИ И ЛИТЕРАРНИ КОНКУРС

Уважени читаоци, драги пријатељи,
за вас смо припремили нови ликовни
и литерарни конкурс.

Тема је:

ЧУВАЈУЋИ ПРИРОДУ МИ ЧУВАМО И СЕБЕ

Молимо вас да радови буду самостални. Најбоље је да их доставите преко вероучитеља или наставника. Читко се потпишите на полеђини рада, наведите у коју школу идете и име наставника или вероучитеља.

Најбоље оцењени радови (најмање три) биће награђени дипломама и књигама, остали високо оцењени радови биће похваљени.

Приспеле радове нисмо у могућности да вратимо. Задржавамо право да исте можемо да објавимо, према потреби и могућностима.

Радове доставити најкасније до **25. марта**
текуће године на адресу:

Црква Свете Петке, Мачковац, 37251 Глободер

Решење задатка са 2. странице: 1. РИБА, 2. АЗИЈА, 3. ДЕТЕЛИНА, 4. ОСАМ, 5. СЛИКАР, 6. ТАМЈАН; коначно решење: РАДОСТ

Решење задатка са 13. странице: БОГОЈАВЉЕЊЕ

Решење задатка са 20. странице: А - Слава, Б - Школа, В - Празник, Г - Светитељ; коначно решење: СВЕТИ САВА

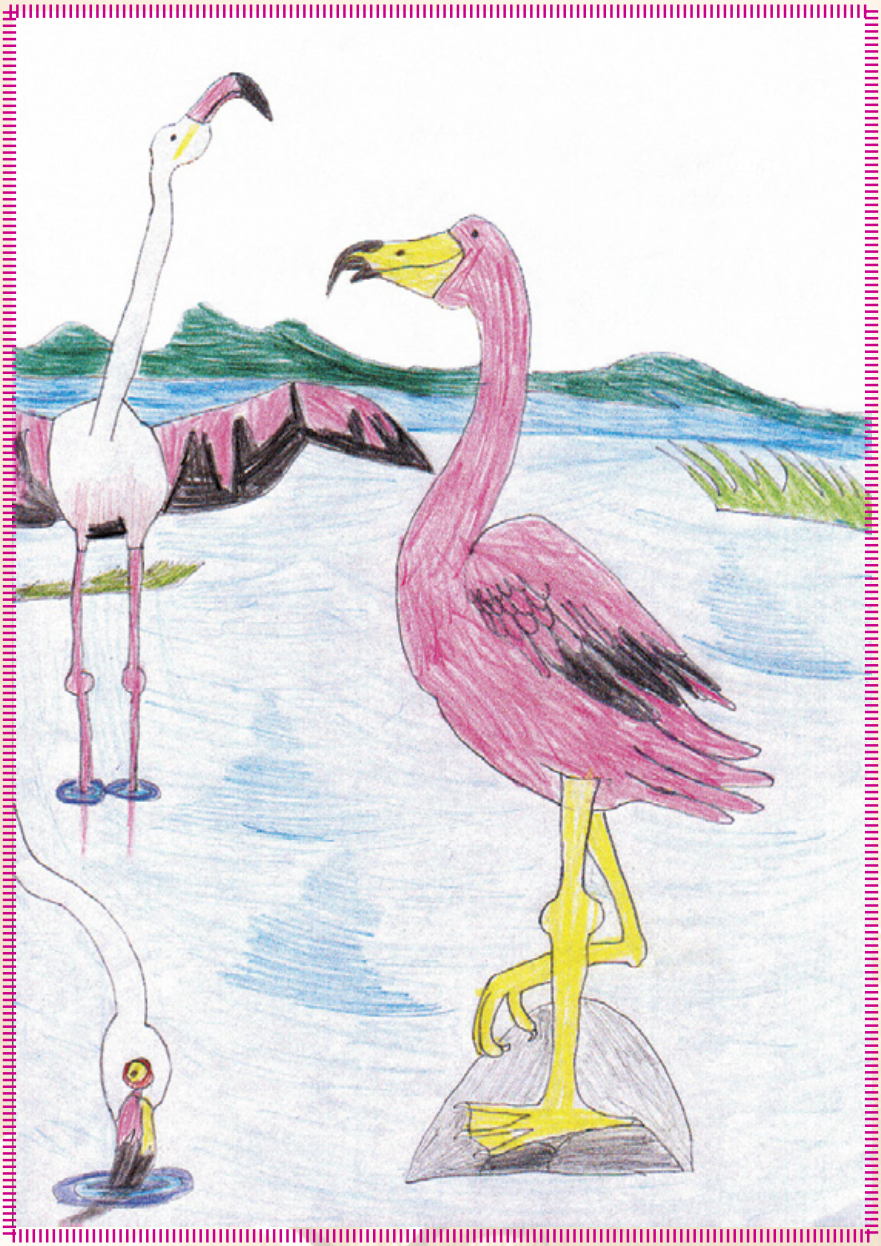

Цртеж: Звездан Јовановић, 6 година

Црква у Бошњану

Црква у Мачковцу